

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Forin' negyven és száznolc-*
van

Forrás:

Magyar Hírlap

Bp.
(Hely)

1913. 11. 29
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

385.86

Hely

Idő

"1913"

Személy

Helyszám

Forin' negyven és száznolcivan.

Féltizenegy óra, szombaton este. A szegény pesti embereket tánczra hívja a tavasz és a ligetben, a vurstli körül mámorosan, a melegtől, földi páráktól, illatoktól és sörtől bódultan tolong ezrekre menő sokaság. Az indulásra készen álló omnibusz bakján egy feketeképű legény üldögél és méla szemekkel bámul a mulatókert pénztára felé, ahol minden másodperc negyven fillért jelent belépti-dijakban.

— Hej uram, — sóhajt a feketebajuszos és az ostorával gesztikulál. — Hej, tekintetes urak, de sok szegény ember jól élne abból a tenger pénzből, amit itt szétgurítanak.

— Szegény emberek ezek is, — mondjuk neki, — ólesón mulatnak.

— Magam is mulatnék, de már két hete nem volt szabad napom.

— Olyan nehéz a szolgálat?

— Nehéz a sora az omnibusz-kocsisnak. De azért tizenegyre mégis otthon leszek. Le teszem az ustart, aztán tizenkettőre már alszom is.

— De holnap délelőtt aztán szabad.

— Szabad ám, hajtani... Reggel ötkor fölkelek, mert hatra már szolgálat van. Holnap esténél előbb nincs szabadulás.

— Hát mennyi a fizetség?

— Forin' negyven!

— De lakás is van hozzá?

— A' száznolcivan!
— Hát az bizony nagyon sok pénz lakásért, ha csak forint negyven a napidij.

A legény sajnálkozva néz végig bennünket, hogy ilyen kevés hunczutsággal vagyunk elbocsátva hazulról.

— No hát, — mondja félvállról, — de kovártélyost is tart az ember. Így aztán ki-gyön a lakás ára.

A kocsindító ember int a legénynek, hogy mehet a színes bárka. A mi kocsisunk jókedvűen és megelégedetten szolítja meg a szélesfaru állatokat:

— Na Furó, gyerünk hazafelé!

Az uton, amely átvezet egész Pesten, át-megy a lámpák fényét fűrésztő Dunán és Budán ér véget, lassankint, állomásonkint meg-megszakítva elmond egy és más dolgot a kocsisunk. Egy emberi élet, egy nekünk érthetetlen filozófia, egy teljes ember foglaltatik ezekben az egyszerű mondatokban.

— Jász-Nagykun-Szolnok vármegyéből való vagyok: Kunhegyesről, ha tetszett arra jární. Csak éppen tizenhét hónapja élek én ebbe' a Pestbe, azóta hajtom ezt az omnibuszt. Azért jöttem el, mert nagy baj előtt álltam, aztán nem akartam a bajnak nekimenni. Abból állt az a baj, hogy földet jussoltunk parcellába. Én is vettem belőle, még pedig úgy, hogy eladtam a kis házamat, de nem futotta a költség. Tanakodtunk, hogy hová vándoroljunk ki: Amerikába, vagy Pestre. Mégis ide költöztünk, aztán jól is jártunk. Hatszáz pengőt spóroltunk: annyit, amennyi kellett a föld árához. Ki is fizettük mind a hatszázat!

— A forin' negyvenből?
— Abból bizony, a forin' negyvenből.
— Még a száznolcivanra is telt?
— Telt bizony, mert muszáj volt. Aztán meg az asszony is keres. Takarítani jár. Egy hétre husz korona az is.

— Hát akkor talán most már haza is költözik?

— Nem bizonyos. Ha valami könnyebb hivatalt kapok, biz én itt maradok.

— Hiszen megél a földjéből. Talán szeretnek Pesten?

— Szeret a fene, kérem alássan. De a szegény ember másképpen 'pekulál. Ugy lenne az akkor, hogy amit itt keresnék, abból meg-élnék, aztán ami otthon terem, az tiszta haszon. Négy köblös búzám van, hát az mázsájával tíz pengőért már négyszáz. Meg aztán tengerim is van: az is száz. Összesen ötszáz. A munka az ipam munkája: nem kerül pénzbe.

— Szóval félretennének ötszáz forintot?

— Félretennék ötszázat egy pár évir, aztán hazafelé...

— Addig meg így élnek, mi?

— Addig csak így lógunk uram. Nem élet ez.

A nagy hídon túl már szófalanul ülünk egymás mellett. A kunhegyesi magyar, aki kivándorolt ebbe a szegény, nyomorral teli városba, biztosan hazagondol a földjeire, a szűkölködő város filléreiből összespekulált buza földre és tengeri táblára. Én pedig számolgom, hogyan lehet forin' negyvenből hatszázat összekuporgatni, ha felesége is van az embernek. Alapjában véve szegénylenem

magamat, mert ez a feketebajuszu, kitünő legény pompás közigazdász, igazi jó polgára ennek a szegény országnak. Borravalóval nem merem megsérteni, tehát kezet fogok vele és úgy csusztatom neki a koronát.

— Isten áldja, — kiáltja utánam, — ha valami könnyü hivatal . . . A tizenkettesen járok.

A kalauz esengője megcsendül. A kunhegyesi pénzember legyint ostorával és nyugalommal szól a robotbeli társának:

— Na hát Furó . . . gyerünk mán . . .

T. Gy.